

Yahuuuu!

Idemo dalje, tamo gdje smo stali ☺ I za iste nofće ☺

Kako smo legli, tako smo se i digli, a da nismo ni bili svjesni da smo spavali ☺ Naime digli smo se u 9h, u prilično klimavom stanju ☺ Krenuli smo u šetnjicu Basanom, kako bi Bojan kupio limun za kafanu i novine za goste, te svjezi kruh. Pregrizo sam neku «a'la Pizzu», i kao krenuli da vidimo čuveni most u Basanu, poznatiji kao «Ponte dei Alpini» (jel dei, degli, di, dali, nemam pojma sad koji član dođe tu, uglavnom most Alpina) koji je tu sagrađen prije 60(ili 70) godina kada ja organiziran prvi odbor Alpina, talijanske vojske, pretpostavljam Antifašističke jer se službeno slavi u cijelo Italiji ☺

Kako je sreća poslužila, bili smo tamo na 3 dana prije obljetnice, a kako je okrugla obljetnica proglašene su u Basanu «notti bianche» (bijeće noći) kada mora sve biti otvoreno 0-24 i kada u seoce od par tisuća stanovnika dolazi cca 300 000 alpina od prvoosnovanih do zadnjih i kad je cijeli grad jedan veliki biznis i prilika da se zaradi. Nismo ni došli na sam most, tu nas je Bobo upozorio da je na tom mostu, sa lijeve strane postoji najstarija «destilerija» u Italiji koja pravi neki cuveni Shpritz, pa smo morali i to probati, odma i na prvu ☺

Kako to sa Bokijem biva, ni na prvoj nismo stali, nego smo krenuli i na drugu ☺ A usput gledali i čudili se kako u 9 i nešto sitno sati ima konstantno oko 20 ljudi koji tu pijuckaju svoj špritz i taman kad jedni odu, novi dođu. Valjda se tako u Italiji razbuđuju ☺

Slikali smo se nakon prve na mostu, dok smo još koliko toliko bili dobri, iako je Bata Vladimir već posustajao pomalo ☺

A na mostu i oko njega, vrijeme kao da je stalo, Talijani su ostavili tragove od drugog svjetskog rata, na uspomenu i dugo sjećanje, i da je drugačije ne bi valjalo.

Rupe od metaka stare 60ak godina, a opet svaki cvijet na svom mjestu, prekrasno uređeni parkovi, i brdo cvijeća.

Nakon ovog jutarnjeg šopinga zbrisali smo nazad prema kafanici, jer u 10 se otvara, a još je potrebno ukloniti nešto od smeća koje smo sinoć ostavili.

Neki su si tu kupili i po Flašku za uspomenu i dugo sjećanje, ali ih je cijelokupni ritam dotukao i stavio u teeeešku, tešku situaciju ☺

Ja sam bio skroz OK, i onako sam morao još voziti do kuće ☺

Pomalo smo se oprostili sa Bojanom, pošto je još bilo potrebno otići i pozdraviti se sa njegovima koji pak žive u susjednom selu, a zatim i otići na neki ručak, razgledati još po neko selo.

Prvi zacrtani cilj bio je Asolo, mali gradić na brdašcu prema Monte Grapi, i tu smo planirali kod Budgeta sjesti i pojesti ručak. Naravno, naručili smo kavu, dva sokića, klopicu, i onako ošamućeni od prije pola sata sat, krenuli konačno na trijeznjenje i put. Bobo nam je rekao da se javimo Budgetu jer je tu bio svojevremeno rezident, dok nije otvorio svoju birtiju, međutim ja sam to nekako pokušao izbjeći. I taman kad sam popio kavu, i počeo jest, zvoni mobitel, traži bojan Budgeta, dolazi ovaj vani i priča se njemu priča i priča.. i dobro, popričamo mi, nastavim sa jelom, kad stiže Budget sa dvije poštene doze domaće slavonske Šljivovice. Kaže «Čini mi se da je ovo vama poznato i da je dobro» ☺

I tako htio, ne htio... U međuvremenu zvoni mobitel, cima me šef nad šefovima, da mu treba nešto ultra hitno, i sad ne budi ja ljen, vadim u tom stanju laptop na stolicu pored sebe, i kvreck, kvreck, kvreck... radi se.

Pojelo se, popilo se, prošetalo se kroz Asolo, i idemo dalje... Sljedeći cilj je Castelfranco Veneto. Idemo vidjet šta tamo ima, a mene pamćenje služi da je tamo nekakav dvorac od crvene opeke, ali nikad nisam bio u samom starom gradu (alias nije na kraju dvorac nego su zidine, samo što ja to u tom momentu nisam ni znao, sad znam ☺)

Tražimo parking, gledamo gdje bi šta bi, trči neka sojka (alijas cica, alijas djevojka) i kao... jel mislite tu parkirat ? ja reko, pa e.. mislim.... E kao dobro, evo vam Parking karta da ne placate, meni ostala viška mislila sam da ću duže al mi ne treba ☺ ...

E tu sam se prvi put u Italiji osjetio čudno, da ti neko nešto da, a vidi da si stranac, čuje da ti je talijanski faličan, i svejedno ti pokloni nešto onako na prvu. Već sam mislio da ću morati to odraditi, pošto sojka nije bila loša ☺

Parkirali se, izašli, i idemo u brzi krug po Castelfrancu.

U Castelfrancu, stare građevine, crkve, i nekoliko cvjećara punih raznog cvijeća koje stoji na ulicama, ali ako počnem pretjerivati sa slikama, neće ni ovaj report nikad biti završen

☺

A nakon Castelfranca, put pod noge, i idemo nazad u Umag. Dolazimo uveče, i palimo brzopotezno na spavanje. Čeka nas naporan dan, jer sutra nas čeka Rijeka i Vodice ☺

Buđenje, kavica, i dogovor kada i kako dalje. Pada mi na pamet da je prekrasan sunčan dan i da bi bilo suludo ne prošetati rodnim krajem, te ne otići kod kralja na ručak. Tako i pada dogovor, prvo šetnja i slikavanje po Umagu, u kojem sam skoro pa i ja postao turista koliko me nema.

Pa onda jedna kavica u mom omiljenom kafiću, možda sam na još samo par mjesta u svijetu našao bolju kombinaciju ugođaja, dobre kave i ljubaznog osoblja.

A onda krećemo put Ravne Doline (Savudrija) kod Radeta (Kralja) na najbolju Punjenu pljeskavicu na svijetu! ☺ Naravno uz «Pasulj Prebranac» i šopsku salatu, a sve povrh toga i kugla Kajmaka. Da pričam o Istri, a ko ne vjeruje, nek dođe i proba ☺ Jer kad ga mastor Rade opravi, e pa nema bolje ☺

Nakon Kralja, stvari su se spakirale i ide se dalje. Prvi cilj je Rijeka, gdje se nalazimo sa mojom drugaricom Martinom i Vladinom drugom.... Wilsonom ☺ Doduše piše se sa V, ali čovjek ima ultraoriginalno ime. (Istina, ove dane sam čuo još originalnije, Hotmir).

Do Rijeke polako, oprastajući se od Istre, pa spuštanje niz Veprinac, i onda na kilometar od Ike cimam Martinu da vidim gdje je.. Kaže «na putu kući» .. reko odlično, evo nas tu i tu, kaže ona, super, ja sam 3 metra niže aj pokupite me pa idemo do Rijeke ☺

I tako sakupimo Martinu, i pravac RI!

A u Rijeci ništa novo ☺ Dok su Vladica i Vilson tukli po pivi, neki su morali biti pri sebi i nastaviti vožnom do Vodica, pa se popila kavičica. U šetnji kroz Rijeku nailazimo na trgovinu koja prodaje nešto nalik na sladoled samo mnogo miriše, ali mudro šutim i ubrzo dobijam objašnjenje da su to nekakvi sapuni ručne izrade koji koštaju ohoho.

Svašta sam vidio, a i ovo sam kasnije vidio na još sto mjesta, ali valjda kako me boli briga, do tad nisam registrirao. Zamisli kupuješ sapun na kugle ? ...

Samo čekam da počnu pakirati Sladoled u Tvrdom pakovanju kao sapun ☺

U Rijeci se nismo nešto pretjerano zadržavali, već smo krenuli za Vodice, i nakon par sati jahanja uz naravno svezvremenski LET 3, i hitove koje nastavljamo još od puta prema Italiji... Aj kolikaa jeee Jahoriinaa Planiinaaa.... Što na nebu sjaa visookooo, Što na nebu sjaa visookoooo..... i meni najdraža, koja je bila Hit u samoj Rijeci... Riječkeeee, najbolje su Čke Čke.. ☺ ☺ ☺

I dojahali smo tako uveće u Vodice, sjeli, popili maraštinu (prošek bi ja to nazvo) sa rodbinom, prošetali Vodicama i nakon toga se onesvjestili ☺

Pala je i odluka, šta smo i gdje smo idući dan ☺ Odlučili smo se za Slapove Krke ☺

Krenuli lagano ujutro s jedne strane, odvezli se do Skradina (čini mi se), skrenuli ka slapovima Krke, parkirali, i onda se spustili autobusom na samo mjesto događaja.

Pala je jedno trosatna šetnjica, mene je u pola priče stislo da moram na WC. I tražim WC u šumi, a život mi ne da da rješavam to u šumi, iako sam de facto u šumetini i ne bi se ništa loše desilo, ali ne u ovoj šumi, ovo je ipak Nacionalni Park. I crkavam jedva hodam, samo što se ne upiškim, i dolazim do table WC. Sjedamo, ostavljam svu aparaturu i palim na WC... kad PRC, naplaćuje se ☺

Reko, gospođo, ko Boga Vas molim, ja ako odem po pare ja se neću imat zašto vraćat.

Kaže gospođa, ma kad je tako teško, samo vi dajte, a novac donesite kasnije...

JUHUUUU ☺ Neš ti 2 Kn, vratio sam se s osmjehom na licu i dao teti Međeda (5kn).

Popili smo to pivo i krenuli dalje, šetali se uz jezerca, pa preko mosta, a tamo štandovi (bankarele) prodaje ekipa domaću rakiju, domaće kolače, nekakve pržene lješnjake i bademe... ☺

Mi smo se odlučili za tri različite rakijice, jedna sa kruškom, jedna sa travama i jedna sa jagodom ☺ Kao što možda zamjećujete, iz sve tri flaše malo fali ☺ E pa, greota je bila otić kući na brzaka, već smo nastavili u ritmu svih prethodnih dana, pa smo sjeli uz glavni slap, (veliki slapić), pohasali one pržene bademe, i uživali u prirodi ☺

Naravno, I nazdravili smo ☺

Pošto je mene sreća htjela pa mi je baš na slapovima puko set baterija, a bogami i rezervne su bile prazne, u prvom krugu sam manje više samo gledao, a onda smo odradili još jedan dio kruga da ja poslikam neku od ljepota ovog mjesta, pa sam tako ulovio malog slatkog letećeg stvora ☺

A i žabu ☺

Za ovu žabu trebalo se pošteno iskriviti, visiti sa drvenih mostića po kojima se hoda, i odvaliti pokoju mutnjikavu sliku, ali ipak, ulovio sam za sve Vas i po jednu žabičicu ☺
Kreno sam je i hvatat za krakove, ali sam se sjetio da je nacionalni park i da je ovo jedna od žaba koja ima više prava nego mnogi od nas ☺

Nastavili smo dalje, i naletili na jednog odvažnog mladića, kojeg je bilo strah slikati se, ali je ipak pristao na poziranje ☺

Za njega se nije trebalo Bog zna kako kriviti ☺ dođeš, slikaš, klik, bum ☺

A bogami ni za domaćeg gorilu ☺

I tako smo lagano završili naš posjet ovom prekrasnom mjestu, i okolno naokolnim putem, preko Benkovca i kojekakovih sela čija imena prepoznajem samo po vjestima iz 1991-1995,... Opća opasnost ovdje, četničko uporište ovdje, uzvratili smo vatru ondje... najzanimljivije je što je sve relativno dobro sređeno (uz cestu tu kojom sam se vozio), samo mi nije jasno odakle sredstva za to, al ajde ☺

Pri povratku u Vodice, otišli smo na brdašce sa kojeg se vide cijele Vodice, na kojem je novoizgrađena crkva, a do prije rata je tu bila neka normalnija crkva, ova nova me se ne dojmi mnogo ☺ Pogled već da!

Kažu, to je čarobno mjesto iznad Vodica u kojem se dešavaju stvari koje nigdje drugdje ne. Možda da odem sa ovim kompjuterom tamo, pošto mi SHIFT ne radi, pa me početna velika slova u rečenici izrazito nerviraju ☺

I nakon toga, pravac kući, kavica, šetnjica, spavanje.

Drugo jutro odlazak u susjedno mjesto, tik do Vodica, Tribunj, koje ima Statuu i trg Franje Tuđmana.

Tu smo prošetali i krenuli na kavu.

Kolko me pamet služi, francek je rođen u Zagorju, pa si je očigledno ovom akcijom neko na račun države i domoljuba uredio park ispred kuće, napravio pristupne stazice, a sve lijepo održava lokalna vlast ☺ Vala tako bi i ja stavio neku statuu, samo da neko drugi čisti i održava ☺

Slikali se na mostu koji spaja Tribunj sa kopnom, pošto je napravljen na otočiću, ali je otok od obale udaljen koja 3 metra ☺, ili upravo toliko da se prebaci jedan mali kameni mostić preko te rupe. Možda su ga mogli i zatrpat, ali to ne bi bilo to ☺

A onda kavica, i rukovanje za fantastičan kraj ove cijele priče.

Ipak, ako ste se ponadali da je kraj... eeee i mi smo mislili da je tako ☺

Prvo smo otišli kući na ručak, a tamo nas je dočekala Hobotnica ispod peke ☺

A onda smo se dobroano najeli, i popili par deci vina više od očekivanog, pa smo se odlučili da bi možda mogli i na plažu, i da započnemo sezonu kupanja, jer, eto, na moru smo i toplo je, a kako mene moj posao mazi, možda je to bila jedinstvena prilika za kupanje (na kraju sam uspio čak 8 puta).

Skupljamo ručnike (šugamane, peškire ☺) i palimo na Vodišku plažu. Dolazimo tamo, i sve si nešto mislim, bi se kupao, ne bi se kupao, kad li, čuda velikooogaaaa.

Oko sokolovo u daljini vidi, ono nešto i kaže «ajmo tamo». Vladica kaže «daj čoveče staniiii». Provereno gospođo, odlični, al Đaba ☺ ja odo tamo ☺

Prilazimo bliže, spuštamo stvari, a njih tri idu u vodu. Reko idem i ja, boli me briga, kad mogu tri pice, što bi ja osto vani ☺ Onaj brod što se vidi u daljini, e to je 6 hrabrih Vodićana, koji su odvili muziku, piju pivu, i čekaju da se ribe upceaju na brodicu ☺ Tu su i neki mali, balavi, nezreli klinci koji dolaze valjda po stoti put i grebu se za cigare, a kvarna rumunjka zatakne jednu cigaru u gaće, pa kad se djeca približe, onako pizdunski izvadi cigaru i da klincima, a oni uzmu pa mirišu.... Eeeee mladosti ☺

Okupo se ja, izašo van, sjeo i gledam...

(Da to sam ja tamo u daljini ☺)

Izašo, gledam i nevjerujem još uvijek da je ljeto krenulo ovako rano i ovako ludo ☺ A ona se odluči da mi pozira, i zna da slikam, i vidi da slikam... i naguzi se da je slikam.. al nisam sliko taj motiv ☺ bile mi mokre ruke ☺ Zato sam uslikao sljedeću pozu ☺

Nažalost, za plažu sam imao samo sat vremena, jer u međuvremenu zvao je Tiho, čeka me u Splitu, da izađemo van uveće. Uh... Znači li to da ja nastavljam dalje ? ☺
Da, ustajem, reko ajde kad ne mogu ništa ovde da uradim, mogu barem zamoliti da me slikaju ☺

Gledam, čekam da se okrenu, kad se dotična okreće i pita: I? Šta je?

Reko, Jebiga, Ništa... aj da nas slikaš. Kaže, ajde, zašto ne.

Ja prilazim, dajem fotoaparat, a hrabri mladići sa broda viču:

«Ma ostavi taj aparaaaaaat, jebo te apaaraatttt, Pitaj pošto pičkaaaaaaaa, Pitaaaaj poštoooo Pičkaaaaaaaaaaaaaa!»

☺☺☺☺☺☺☺

I to je to. Slikanje, odlazak kući. Vlado svojoj, a ja za Split gdje me čeka Tiho.

A u Splitu... Uh... To ide u 5tom nastavku ☺ Sad sam se sjetio, da ima toga još ☺

Lijep Pozdraaaavvvvv!!!!!!!
